

шахъ тѣхнийтъ разговоръ и тѣхнитѣ романтични приказки за Ферхада и Ширина и за други источни юнаци и юнакини.

Другаръ въ злочестината.

Въ стаята срѣщу нашиятъ коушъ живѣеше забитийскитъ юзбашия (стотникъ), Нурри-бей. До тази стая имаше друга още по-малка за слугата му. Въ тази станчка често зѣрвахъ човѣкъ християнинъ, не старъ, но пакъ съ побѣлели тукъ-тамъ мустаци и коса, и съ лице твърдѣ интеллигентно. Този човѣкъ сѣдѣше всекога въ станчката и тамъ шияше войнишки дрѣхы. Азъ го имахъ че ще е нѣкой наетъ кроющъ, грѣкъ; само ми се видѣше чудно, че този човѣкъ обичаше да ма поглежда кога имаше случай и всекога ме гледаше симпатично и повѣрливо.

Веднажъ той влѣзе въ нашиятъ коушъ и си запали цигарата на мангалѣтъ, но като се връщаше, обърна се къмъ мене и ми продума — български.

До като азъ тѣй изненаденъ мисляхъ що да му отговоря, крѣсна върху му отъ страна едно забтие: „море, този часъ да се маханѣ отъ тука! Не знаешъ ли че всека приказка ви е „ясакъ“?

Той се отстрани като хвърли още единъ погледъ на мене.

Тази случка ми отвори очитѣ, и азъ се научихъ че той е българинъ и че е затворенъ тѣй сѣщо за политическо престѣпление. Отъ тогазъ най-горѣщо желаяхъ да стѣпя въ по-близко сношение съ него.

Но разбира се и сега трѣбаше да постѣпвамъ полека и постепенно. За добра честь и той, подиръ първата си несполука, разбра какъ трѣба да постѣпва.

Отъ най-напредъ мина се дълго време, щото и двамъ — азъ като се расхождамъ предъ коушѣтъ а той като стоеше на малко, ниско, столче предъ своята